

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. B., t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č. j.
OAM-1530/BA-BA07-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 10. 11. 2024 byl žalobce kontrolován na ulici O., P. Žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu na území ČR. Následně bylo žalobci rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024, č. j. KRPA-352092-27/ČJ-2024-000022-ZSV uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) správní vyhoštění v délce 1 roku. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 12. 11. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2024,

č. j. OAM-1530/BA-BA07-BA06-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 2. 3. 2025.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby namítal žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně jeho konkrétní situací. V tomto směru žalobce zdůraznil povinnost žalovaného důkladně posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Žalobce také upozornil na to, že žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince jakožto prostředku ultima ratio. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalobce rovněž odmítl tvrzení žalovaného, že byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podána účelově jen proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění, neboť měl možnost požádat o ni již dříve. K tomu žalobce doplnil, že jeho záměrem bylo vyhnout se nepříznivým podmínkám pro život ve Vietnamu tím, že odcestuje do ČR, kde je silná vietnamská komunita, a kde si zamýšlel vyřídít povolení k pobytu za účelem podnikání. Až ve chvíli, kdy pochopil, že svůj poctivý záměr nebude moci realizovat, zažádal o mezinárodní ochranu s plnou důvěrou v to, že na ni má právo. Žalobce poté odmítl žalovaným tvrzené závěry o svém postupu s cílem obejít zákon. Žalobce dále prohlásil, že nemá v plánu, jakkoliv ztěžovat postup žalovaného, neboť má sám zájem na rychlém a bezproblémovém vyřízení své žádosti. V souvislosti s tím žalobce ujišťoval soud, že bude pečlivě dodržovat zvláštní opatření. Žalobce se rovněž domníval, že vzhledem k okolnostem jeho případu jeho osoba nebudí dojem hrozby pro společnost ČR či veřejný pořádek, a míra nebezpečí, že bude mařit a ztěžovat správní řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je neúměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je mu tímto způsobována. V souvislosti s výše uvedeným žalobce konstatoval rozpor napadeného rozhodnutí s principem proporcionality. Dále uvedl, že v případě propuštění nebude nucen využívat služeb pobytového střediska a bude mu moci být uloženo zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy se jedná dle žalobce o variantu ekonomičtější. To vysvětlil žalobce tak, že jeho držení v ZZC vznikají jak ČR, tak i jemu samotnému zbytečné náklady, kterým je se možné vyvarovat právě zvláštním opatřením. Z uvedeného důvodu žalobce nesouhlasil s dedukcí žalovaného na straně 3 napadeného rozhodnutí, kterou považuje za nelogickou. Žalobce prohlásil, že v případě propuštění by plně spolupracoval se správními orgány. Dle žalobce nejsou v jeho případě dány důvodné obavy, tak jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Dále žalobce vytknul žalovanému paušalizované rozhodování ve věcech zajišťovaných cizinců, kdy je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce zde však nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalobce se také domníval, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Dne 11. 12. 2024 obdržel soud doplnění žaloby datované ke dni 9. 12. 2024, v němž žalobce doplnil svá tvrzení vztahující se k možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V tomto směru žalobce doplnil, že má zajištěno ubytování na adrese N., Č. T., kde bude mít označenou schránku a bude přebírat poštu. Dále žalobce vytkl žalovanému, že se nezabýval

tím, na jaké adrese se žalobce zdržoval či zda má cestovní pas jinde než u sebe. Poté žalobce zopakoval argumentaci obsaženou již v žalobě. Současně s doplněním žaloby předložil žalobce i doklad o zajištění ubytování.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 12. 2024 žalovaný uvedl, že žalobce namítá údajná pochybení žalovaného, tato tvrzení jsou však bez dalšího ponechána bez jakékoli podpory. Veškeré žalobní námitky lze vypořádat pouhým odkazem na napadené rozhodnutí, do kterého žaloba nijak konkrétně nesměřuje. S žalobními námitkami podle názoru žalovaného není pro jejich obecnost možné souhlasit. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dne 10. 11. 2024 byl žalobce kontrolován na ulici O., P., přičemž nepředložil žádný doklad totožnosti. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu na území ČR. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 10. 11. 2024 žalobce mimo jiné sdělil, že dne 25. 10 2022 přiletěl kvůli práci do Rumunska, kde měl zařízené rumunské vízum. V Rumunsku pobýval 6 měsíců, nebyl tam spokojen s prací a výdělkem, a proto se rozhodl jet do ČR za známými. Od té doby se nachází v ČR. Do ČR přijel, aby zde měl lepší život než ve Vietnamu a aby mohl zabezpečit své děti. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, bydlí u svých příbuzných, adresu pobytu si nepamatuje. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je rozvedený a má dvě děti. V ČR nemá žádné závazky nebo pohledávky, nežije tady nikdo z jeho blízké rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak ve vlasti má rodinu včetně dvou dětí. Finanční prostředky si zajišťuje prací u krajanů. Prohlásil, že ve Vietnamu mu nehrozí žádné nebezpečí, kvůli kterému by se tam nemohl vrátit. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců následně mu bylo rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024, č. j. KRPA-352092-27/ČJ-2024-000022-ZSV uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku. Poté dne 12. 11. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 2. 3. 2025.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání*

podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
12. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač pobýval na území ČR několik měsíců; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 -48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, uložení správní vyhoštění, neexistence překážek ve vycestování, ryze ekonomický důvod pobytu v ČR, nepřistoupení k podání žádosti již v Rumunsku. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně po dobu několika měsíců, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Rovněž žalobce v průběhu řízení sdělil, že do ČR přicestoval výlučně za účelem zlepšení své ekonomické situace, když opustil Rumunsko z důvodu neutěšené mzdové situace na tamním pracovním trhu, kdy, jak sám uvedl, až by si něco vydělal, vrátil by se zpět do Vietnamu. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění

rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

13. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3–4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. V protokolu o výsledku žalobce ze dne 10. 11. 2024 nad to žalobce sám, po vysvětlení, za jakých okolností lze uložit zvláštní opatření, vyloučil aplikovatelnost jakéhokoli zvláštního opatření na svou osobu. Důvody spatřoval především v nedostatku finančních prostředků na složení finanční záruky a neexistenci adresy, na které by jej bylo možné zastihnout. Ačkoliv si je soud vědom odlišností mezi zvláštními opatřeními dle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu, lze zjištěné informace přiměřeně aplikovat a na nynější případ. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální a kulturní vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek, a především hlášené místo pobytu. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic pevně neváže. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by žalobce nepokračoval v nelegální práci na území ČR či se opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou bytovou historií.
14. Co se týče tvrzení žalobce o neznalosti možných důsledků v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění či s větší časovou prodlevou, konstatuje zdejší soud následující. Žalobce pobýval na území ČR před podáním žádosti o mezinárodní ochranu značně dlouhou dobu, kdy měl možnost volného pohybu. V případě, že žalobce cítil skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jak tvrdí, jistě by se snažil svou situaci na území ČR řešit dříve, než by byl zadržen policií. Žalobce by se v takové situaci snažil zjistit informace týkající se poskytování pomoci cizincům na území ČR či jiné formy legalizace pobytu. Žalobce však v tomto směru zcela rezignoval, a proto lze usoudit, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity. Nad to soud připomíná právní princip *Ignorantia juris non excusat*, neboli neznalost práva neomlouvá.
15. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na

území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je paušalizované, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.

16. K uvedenému soud dále dodává, že žalobce se dopustil opakovaně porušení právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, a proto je nyní nucen snášet následky svého počínání, a to i za cenu určitého nepohodlí. S ohledem na uvedené považuje soud rozhodnutí za přiměřené okolnostem případu a dosavadnímu počínání žalobce. K tvrzené újmě se soud nemůže vyjádřit, neboť žalobce tuto nikterak nespecifikoval.
17. Co se týče žalobní argumentace žalobce, kterou poukazoval na neekonomičnost svého zajištění, nepovažuje soud tuto argumentaci za relevantní z pohledu posuzování důvodnosti zajištění žalobce před uložením zvláštních opatření. Pakliže existují a jsou prokázány důvody pro zajištění žalobce a současně je vyloučeno uložení zvláštních opatření, není samotná finanční zátěž relevantním hlediskem pro uložení zvláštního opatření.
18. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“
19. V doplnění žaloby namítal žalobce, že žalovaný mohl přistoupit k uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť má na území ČR zajištěné ubytování. K prokázání uvedeného navrhl provedení důkazu dokladem o zajištění ubytování. K uvedenému soud odkazuje na ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. Z uvedeného ustanovení plyne, že soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v tomto případě ke dni 15. 11. 2024. Žalobcem předložená listina je datována ke dni 27. 11. 2024, tedy po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu soud nepovažuje tvrzení žalobce za způsobilé zpochybnit závěry žalovaného. Z téhož důvodu nepřistoupil soud k provedení důkazu příloženou listinou o potvrzení zajištění ubytování, neboť se jedná o důkaz pořízený po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a nemůže k němu být přihlédnuto a mít v konečném důsledku vliv na zjištěný stav věci. V tomto směru považuje soud za vhodné zdůraznit, že žalobce po celou dobu řízení nesdělil žádné místo hlášeného pobytu, naopak v rámci řízení bylo zjištěno, že žádné takové místo na území ČR neexistuje. Ostatně sám uvedl, že není v ČR stálé místo, kde by jej bylo možné zastihnout. Nyní v žalobě namítaný nedostatečný postup žalovaného při zjišťování adresy žalobce je proto nedůvodný.
20. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

21. Z důvodu časové hospodárnosti řízení se soud návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby nezabýval, neboť k vydání rozhodnutí o žalobě došlo dříve, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o žádosti na odkladný účinek žaloby.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18. prosince 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně